

Keltská knižna

Pavla Pešavová

edice
KLO KAN

Copyright © Pavla Pešavová, 2021

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Pavla Pešavová, 2021

Redakční úprava Anetta Nová

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokan, 2021

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7633-582-0

DATA KELTSKÝCH SVÁTKŮ

SAMHAIN	1. listopad
IMBOLC	1. únor
BELTINE	1. květen
LUGHNASAD	1. srpen
PODZIMNÍ ROVNODENNOST	23. září
ZIMNÍ SLUNOVRAT	21. prosinec
JARNÍ ROVNODENNOST	21. březen
LETNÍ SLUNOVRAT	21. červen

Oslavy svátků začínaly vždy v předvečer stanoveného data, tedy pokud byl např. Samhain stanoven na 1. 11., oslava začínala již 31. 10. po západu slunce.

MÍSTOPISNÉ NÁZVY

SEDLO	není známo, jak tento vrch nazývali sami Keltové, proto jsem mu ponechala současný název, který je ostatně velice výstižný
OVČÍ HORY	Šumava
BOHATÁ ŘEKA	Otava
DOUBRAVA	Herkýnský les
ERIU	Erin, Irsko
LAIGHIN	irská provincie Leinster
ULOID	irská provincie Ulster
CONNACHTA	irská provincie Connacht
AN MHUMHAIN	irská provincie Munster
TEMAIRA	vrch Tara
BRUG NA BOINNE	hrobka Newgrange
BOANNA	řeka Boyne

JAZYKY

K rozdělení původního keltského jazyka došlo až v pozdějších stoletích, než se odehrává tento příběh, a proto se předpokládá, že keltské národy po celé Evropě v té době mluvily ne-li stejným, tedy alespoň podobným a navzájem srozumitelným jazykem.

JMÉNA

Většina v příběhu použitých jmen pochází až z pozdější doby a je irského nebo skotského původu. Je to z toho důvodu, že Keltové své potomky pojmenovávali až v pozdějším věku na základě typických vlastností, které vykazovali. Použitá jména tedy sice občas nejsou geograficky přesná, svým významem ale odpovídají charakterům jednotlivých postav.

KNIHA PRVNÍ

DOMA A NA CESTĚ

PODZIM 411 – JARO 409 PŘ.N.L.

KAPITOLA PRVNÍ

DRUID

Nad Ovčími horami zářilo slunce, ale s posledním úplňkem už přišel podzim a rána bývala hodně chladná.

Po měkké lesní půdě jela na koni dívka, důkladně zahalená do vlněného, bohatě vyšívávaného pláště. Její hnědák s bílou lysinou s jistotou našlapoval po vrstvě listů a spadáných větví. Útlá jezdka ho příliš netížila, a tak jen klidně a pravidelně vydechoval bílé obláčky páry a kráčel vpřed. Cestu znal dobře.

Dívka náhle povzdechla a unavenýma očima se zadívala nad sebe; nespátřila nic než klenbu stromů. Les zhoustl, je tedy blízko cíle. Po chvíli se v dálce mezi kmeny objevila dřevěná chatrč se střechou pokrytou mechem. Dívka pobídla koně a on se zafrkáním přidal do kroku. Za pár okamžiků stáli přede dveřmi stavení.

Dívka vyklouzla ze sedla, uvázala koně ke stromu a zhluboka nasála vzduch. Užívala si ticho a tajemnou atmosféru lesa; vůně dřeva, podhoubí a tlejícího listí ji vždycky dokázala uklidnit. Sundala si plášť a přehodila jej přes koňské sedlo.

Měla na sobě šaty světle zelené barvy a na zápěstích pár zlatých náramků, dlouhé tmavě hnědé vlasy spletené do copu si přehodila přes levé rameno. Mírný, zamyšlený výraz její krásné tváře neprozrazoval, že ve dvaceti už má za sebou mnohaletý bojový výcvik a že se díky své rychlosti a hbitosti v boji vyrovná všem silným mužům z okolí.

Přistoupila ke dveřím chatrče a zaklepala, jenomže odpověď nepřišla. Dívka se znepokojeně zamračila a rozhlédla se.

Nakonec zamířila k potoku, sedla si pod vrbu kousek od břehu, opřela se zády o kmen a zadumaně pozorovala křišťálově čistou vodu přeskakující kamení. Po chvíli zavřela oči.

Náhle se poblíž ozvaly kroky.

„Koukám, že svoje starosti stále řešíš útekem, stejně jako když jsi byla malá,“ řekl příchozí a posadil se vedle dívky. Měl na sobě druidské roucho zašpiněné od hlíny, dlouhé vlasy a vousy si však pečlivě upravil – spletl je do copánků. Bylo mu přes šedesát, ale zdálo se, že je stále při síle. Jmenoval se Druce.

„Chci ty starosti probrat s tebou, a ty se někde touláš,“ odvětila dívka a zadívala se mu do šedých očí. „Pořád tě považuji za svého učitele, ačkoliv už tři léta žiješ zde, daleko od mého domova. Potřebuji tě po svém boku, proto tě už poněkolkáté prosím, aby ses vrátil se mnou.“

Starý druid se usmál.

„A já ti už poněkolkáté odpovídám, že nikam nepůjdu. Jako tvůj učitel, ať už bývalý nebo současný, ti upřímně říkám, že moje rady už dávno nepotřebuješ. Potřebuješ jenom odvalu k převzetí odpovědnosti za svá rozhodnutí. A v tom ti nepomohu.“

Dívka svěsila hlavu. „Raději bych ležela v mohyle vedle rodičů a užívala si slasti Jiného světa,“ zamumlala. „Nikdy jsem nechtěla vládnout. Všechno se seběhlo moc rychle.“

„Aislin...“ začal druid, „bohové si s námi zahrávají a naše vůle proti jejich nic nezmuže. Pokud určili, že tvoji rodiče zemřou a ty po nich převezmeš vládu, pak jiná možnost neexistuje. Vím, kolik sil tě to stojí, ale zatím si vedeš více než dobře.“

„Ani se mi nezdá.“

„Nemusí ti to tak připadat, jenže je to pravda. A navíc, máš u sebe Shannona – a on je nejlepší druid a rádce v oblasti vlády z celého okolí.“

„Ty jsi nejlepší druid a rádce v celém okolí, ne-li na světě,“ odsekla Aislin. „Ale radši žiješ tady a sbíráš žaludy a bukvice.“ Nasupeně ukázala na lněný vak v druidově ruce.

Druce se zasmál.

„Nepodceňuj mou nynější životní úlohu. Sázet stromy je ušlechtilá a bohumilá činnost.“

Aislin po něm blýskla očima. „To ano, zvlášť když někdo už viděl dvašedesát zim a najednou ho přepadlo nutkání vykonat životní dílo,“ řekla kousavě.

„Životní dílo jsem už dokončil a zrovna sedí vedle mne.“

„Hm, tak to je zlé. Nezemřeš s klidným svědomím.“

„S mým svědomím si nedělej starosti. Ať na to máš jakýkoliv názor, já vím, že jsem tě vychoval dobře. Se špatným žákem bych takových výsledků nikdy nedosáhl.“

Aislin se začervenala a zadívala se mu upřeně do očí. „A jakých výsledků jsi to vlastně dosáhl?“

„Naučil jsem tě všechno, co má dobrý člověk vědět. Dal jsem ti rady, jimiž se má dobrý člověk řídit. A upevnil jsem v tobě vlastnosti, které má dobrý člověk mít. To je vše... Jsem spokojený. A teď mi pověz – proč jsi přišla tentokrát?“ zeptal se Druce a pozoroval své životní dílo, jak se posunulo na břeh potoka a ponořilo nohy do vody.

„Je tu jedna věc, se kterou si nevím rady...,“ začala Aislin a roztržitě přejížděla palcem pravé nohy po hladině. „Zítra po západu slunce se sejde rada druidů. Pozvala jsem i všechny významné muže a ženy svého panství, výjimečně také zástupce prostého lidu, tři z každé vesnice, protože jednání se bude týkat všech.“

Starý druid se poprvé zatvářil vážně.

„Mojí lidé chtějí odejít,“ pokračovala Aislin. „Opustit naši krásnou zemi obklopenou horami. Mnoho lidí z ostatních panství už odešlo, nebo se k tomu chystá. A já nevím, jestli je to správné.“

Druce se zadíval do korun stromů, prozářených slunečními paprsky a pak na úzký pruh nebe nad potokem. Mlčel tak dlouho, až se Aislin začala obávat, jestli ji vůbec slyšel, ale nakonec se zadíval opět před sebe a promluvil:

„To je skutečně závažné rozhodnutí a snad jenom bohové vědí, co je správné... Avšak naše země už není taková jako

za časů našich otců a praotců. Půda je neúrodná a při deštích se odplavuje, jelikož se příliš kácejí lesy. Proto také dělám to, co dělám – někdo tu škodu musí napravit. Zdá se, že i velká mateřská bohyně o nás nyní nedbá, ačkoliv jí stále přinášíme oběti. Z tohoto pohledu se odchod do nového domova jeví jako dobrý nápad. Jenomže...“

Druce se odmlčel, vysypal si do klína žaludy a bukvice nashromážděné ve lněném sáčku a začal je třídít na dvě hromádky.

„Cesta je náročná a nebezpečná,“ pokračoval. „Vždyť půjdou děti i starci, lidé ponесou všechen svůj majetek, poženou s sebou stáda – což láká zloděje. Doprovodí je sice vojsko, ale ani to nemůže tolik lidí ochránit. A další otázka je, kam se vydat. V jiných krajích asi nepřivítají s otevřenou náručí další hladové krky, možná si místo pro život budete muset dobýt se zbraní v ruce. Každopádně to není snadné rozhodnutí a bude nejlépe, když na radě padnou všechna pro a proti a každý se rozhodne sám za sebe. Sečtou se hlasy a pak se uvidí...“

Aislin se naklonila nad hladinu, nabrala si vodu do dlaní a napila se. Pak si opláchla obličej a opět se opřela o strom.

„Všechno, co jsi teď říkal, promyslím stále dokola a pořád nevím, na kterou stranu se mám přiklonit. Cítím vůči svým lidem zodpovědnost, a proto by moje rozhodnutí mělo být to nejlepší a hodné následování. Jenže zkrátka... nevím.“

Druce k ní zvedl oči. „Zdá se mi, že nějaký nápad už se ti v hlavě urodil.“

„Ano, ale nevím, jestli se dá brát vážně,“ vzdychla Aislin. „Před dvěma dny k nám přišel jeden bard, říká si Dermot. Pokud se jen nevychloubá, tak navštívil úctyhodné množství zemí, také dva velké ostrovy na západě za mořem. Zpíval o nich i vyprávěl... Žije tam prý poměrně málo lidí, jelikož leží tak daleko – z pevniny tam lidé připluli teprve před několika generacemi. Dokonce se tam mluví naším jazykem, liší se jen v drobnostech a s trochou cviku se dá bez potíží domluvit. Zdá se mi to jako docela dobré místo.“

„Pokud ovšem existuje jinde než v bardově hlavě,“ namítl Druce, přikryl hromádky listem lopuchu a zatížil kamenem.

„Tak, tady na mě počkají. Zítra začnu sázet.“ Pohlédl na Aislin. „Ale co s tou tvou otázkou, děvče?“

„No, ještě ani nevíme, jestli vůbec odejdeme, takže je nejspíš předčasná. Uvidíme, jak dopadne hlasování rady.“ Aislin vstala, protáhla se a pomohla na nohy i druidovi; pomalu zamířili zpět k jeho chatrči.

Aslinin hnědák už na svou paní netrpělivě čekal a podrážděně hrabal kopytem. Aislin sáhla do sedlové brašny a vytáhla velký keramický džbán.

„Ááá, nezapomněla jsi na mě... Mockerát děkuji,“ zabručel druid. „A mé srdce ti děkuje dvojnásob, protože jen máloco ho potěší tolik jako dobrá medovina.“

Aislin se zasmála. „Jak bych mohla zapomenout. Těší mě, že máš ještě nějakou neřest, takže tě v ní ráda podporuji.“

Druce se naoko zamračil, vzápětí se také rozesmál, vzal si medovinu a dodal: „Moc rád jsem tě viděl. Požádám bohy, aby rada skončila tak, jak skončit má – správným rozhodnutím. Přeji ti šťastnou cestu.“

„Měj se dobře a dávej na sebe pozor. Nechť tvé stromy rostou a sílí s požehnáním boha lesa,“ řekla Aislin, odvázala koně a vyhoupla se do sedla. Naposledy se zadívala do moudré, klidné tváře svého učitele, otočila koně a za chvíli už ji pohltil les.

KAPITOLA DRUHÁ

ZASEDÁNÍ RADY

A islinino sídlo, podle tvaru pojmenované Sedlo, se nacházelo na kopci nad okolní krajinou a poskytovalo tak dobrý výhled na všechny strany. Ochranu mu zajišťoval vysoký kamenný val s pěti strážními výspami, místy se opírající o skály, a příkré svahy vrchu. Na dlouhé oválné ploše, rozkládající se na vrcholu, stály dřevěné kůlové stavby se slaměnými střechami a dva obdélníkové, z části zahluobené domy. V jednom bydlela Aislin, druhý patřil druidům. V ostatních stavbách žili další obyvatelé hradiště – kovář, který měl významné postavení, pekař, tkalci a jiní řemeslníci, a samozřejmě se zde nacházely i domy bojovníků. Obvykle tady panoval čilý ruch, všude pobíhali a pokřikovali lidé a děti, v ohradách hlučela zvířata.

Dnes však všude vládlo nezvyklé ticho. Obyvatelé hradiště se shromáždili na prostranství uprostřed, kde se jindy konaly trhy. Stáli tam namačkaní a znepokojeně si šeptali, přitom sledovali svou paní Aislin, druidy a šest elitních bojovníků, jak se k nim zvolna blíží na koních. I zvířata vycítila tíživou atmosféru a ztichla. Dokonce ani pekařova koza se neodvážila vyjít ven, aby se jako obvykle přikrmila čímkoliv, co kde našla.

Aislin zastavila svůj doprovod a stanula tvář k lidem.

„Dnešního dne,“ začala slavnostně, „se rozhodne, zda zůstaneme žít zde, nebo zda odejdeme. Ať předstoupí tři vaši zástupci, které jste zvolili, aby se zúčastnili hlasování a hájili vaše zájmy.“

Z davu vystoupil kovář, čtrnáctiletý mladík a stařena. Aislin pokývala hlavou.

„Dobrá tedy. Vy tři se přidáte k mému průvodu a odebereme se do posvátného háje, kde se setkáme se zástupci ze všech koutů panství. Hned jak padne rozhodnutí, pošlu za vámi Kaela,“ ukázala na vysokého ramenatého bojovníka po své pravici, „aby vám sdělil výsledek. Bude konečný a jakékoliv pozdější námitky nebudou brány na vědomí. Necht' nad námi bohové bdí.“

Průvod se vydal na jihovýchod k bráně. Jako poslední jeli tři zástupci. Kovář a mladík se snažili přemluvit stařenu, aby zůstala sedět na staré tažné kobyle, kterou jí přivedli, protože je čekala dlouhá cesta a stará žena by je zdržovala. Nakonec souhlasila, ale celou cestu si něco mumlala pod nos. Zanedlouho průvod projel mohutnou branou z dubového dřeva, a když sestoupil z vrchu, zamířil na severovýchod.

Do posvátného háje dorazil před setměním. Stálo zde množství koní ostatních zástupců, hlídané ozbrojenou stráží. Když strážníci spatřili kněžnu, hluboce se poklonili. Aislin sesedla z koně.

„Chybí ještě někdo?“ zeptala se.

„Zástupci jedné vesnice, ale nejspíš se objeví co nevidět.“

„Výborně,“ oddechla si Aislin, „ani jsem nečekala, že to půjde tak snadno.“

„S dovolením, má paní, tak důležitou záležitost si nemohou nechat ujít, ať už k tobě mají jakýkoliv vztah.“

Aislin smutně přikývla. Věděla, že se několik vlivných kmenových vůdců stavělo proti jejímu zvolení – poukazovali na její mládí a nezkušenost. Zkouškami boje i moudrosti však prošla více než dobře, a tak se museli podrobit. Bilo do očí, že při osočování Aislin mysleli kmenoví vládcí především na to, jak na knížecí stolec dosadit sebe. I nadále však působili potíže, neodváděli část úrody nebo se záměrně zpoždovali s dodávkou, případně ji jako nedopatřením znehodnotili.

Průvod s vládkyní v čele vstoupil pod klenbu stromů a tři zástupci lidu, kteří zde nikdy nebyli, oněměli úžasem. Lesa se nedotkla lidská ruka. Staleté stromy porostlé mechem se dělily o místo s mladými semenáčky, nezdolně

se prodírajícími tlustou vrstvou spadaného listí. Hustá spleť větví docela zakryla nebe. Stařena přidušeně vykřikla, když spatřila lidskou oběť bohu stromů, oběšenou na větvi. Tělo už seschlo a rozkládalo se. Nejspíš šlo o těžkého zločince, neboť obětování špatných lidí je bohům nejmilejší.

Uprostřed háje – pod nejstarším, nejmohutnějším dubem – se sešla rada. Před kmenem dubu ležel kamenný oltář, za ním stál mistr druidů, nyní v úloze hlavního soudce. Po pravici měl vrchního mága, což byl druid věštec, kouzelník a léčitel, a po mistrově levici se postavil Shannon, hlavní druid-rádce ve věcech vlády. Vlasy měli za temenem a nad týlem vyholené a bílé jako sníh – mimo Shannona, jemuž bylo teprve čtyřicet. Jejich dlouhé bílé řízy převázané v pase provazem s uzly zlatě zbarvily plameny, šlehající z velké vaty před oltářem. Kolem oltáře stála v širokém kruhu nízká kamenná sedátka patřící kmenovým vůdcům a naproti oltáři se tyčilo vysoké kamenné křeslo; tam se po úkloně mistrovi posadila Aislin, po bok se jí postavili dva nižší druidové-rádci a šest bojovníků. Kovář, mladík a stařena se vmísili mezi zástupce vesnic, stojící za zády kmenových vůdců a ostatní šlechty.

Když se konečně objevili tři muži z poslední vesnice, mistr pozvedl ruce a hlubokým, velitelským hlasem zvolal: „Prosím o klid!“

Lidé okamžitě zmlkli a mistr promluvil:

„Všechny vás vítám na tomto posvátném místě – a zvláště pak vítám paní Aislin, naši vládkyni.“

Kmenoví vůdci vstali a hluboce se uklonili, stejně tak ostatní. Aislin pokynula hlavou a zadívala se opět na druida. Stále však cítila pohledy shromážděných mužů, kteří nedokázali odtrhnout oči od její ušlechtilé tváře. Dlouhé vlasy měla rozpuštěné, jen na čele se jí leskla tenká zlatá čelenka s bílým kamenem. Tmavě červené šaty zdůrazňovaly hrdé držení těla a sličnou postavu.

„Prosím, pokračuj, mistře,“ řekla.

„Víte, proč jsme dnes zde. Chceme projednat odchod ze země, kde nyní žijeme. Posvátný háj hlídají strážníci, takže se

nikdo nedostane dovnitř ani ven, dokud jednání neskončí, můžeme tedy v klidu hovořit.“ Mistr výhružným pohledem přelétl shromáždění, jako by v davu hledal člověka se špatným úmyslem. Hlavně vesničané, kteří se s nikým takovým nikdy nesetkali, strnuli hrůzou.

„Sešlo se nás výjimečné množství,“ pokračoval mistr. „Jsou zde i zástupci lidu. Ti se nikdy předtím zasedání nezúčastnili a nikdy již nejspíš nezúčastní... Přesto je žádám o mlčenlivost, ačkoliv chápu, že touha pochlubit se příbuzným a známým bude veliká.“ Po tváři mu přelétl téměř neznatelný povýšený úsměv. „Tak tedy začněme. Slunce už zapadlo, nastal nový den a já doufám, že do svítání dojde k rozhodnutí. Každý, kdo bude chtít vyjádřit svůj názor, předstoupí a přednese, co má na srdci, a to v pořadí podle společenského postavení. Začneme u paní Aislin.“

Zraky všech se obrátily k Aislin. Zvolna vstala a postoupila kupředu, blíž k ohni, aby na ni všichni dobře viděli.

„Děkuji, mistře,“ začala a obrátila se k posluchačům. „Nechci vás zdržovat dlouhými a zbytečnými řečmi... Já hlasuji pro odchod.“

Dav překvapeně zašuměl.

„Nemíním vyjmenovávat všechna pro a proti, každý si nad tím určitě lámal hlavu sám a dost dlouho. Chci říct jenom to, že nový začátek v nové zemi může přinést novou příležitost pro každého. Úskalí takového podniku jsou sice závažná, ale připadají mi přijatelná v porovnání se živořením, které nás zřejmě čeká zde, pokud zůstaneme.“

Shromáždění opět začali mluvit mezi sebou. Mistr je chvíli nechal, ale nakonec vyzval k řeči dalšího. Ten odmítl, takže se postupovalo dále, až došla řada na Faolana, asi třicetiletého muže ovládajícího množství kmenů a vesnic, známého boháče a Aislinina odpůrce. Důležitě povstal a upravil si u pasu meč. Na krku měl těžký zlatý nákrčník v podobě hada, na oholené tváři mu zářily jizvy ze soubojů. I přesto byl Faolan krásný muž: vysoký, silný, měl světlé vlasy, vodově modré oči a kruté rty.

„Rád bych podotkl,“ řekl a povýšeně, se samolibým úšklebkem, pohlédl na ostatní, „že zdejší půda je stále úrodná, i když nám bohové v posledních letech nepřáli. A co víc – už odtud odešlo nebo brzo odejde mnoho jiných, takže se vyřeší potíže s přelidněním, pokud zabereme opuštěná území. Navíc nemáme jistotu, že nová země bude lepší než tato. A to ani nemluvíme o útrapách daleké cesty. Nebezpečí bude číhat všude,“ otočil se k lidem z vesnic, kteří se již tvářili dost vyděšeně, „a hodně z nás se nová země nikdy nedočká. A proto hlasuji proti odchodu!“ vykřikl, opět se rozhlédl kolem sebe a posadil se.

V davu se ozvalo mumlání, na nohy vyskočil starší jednoho z kmenů:

„Nepochybuj, že tobě se půda zdá úrodná,“ zvolal, „protože ty ani v době nedostatku nesnížíš dávky, co požaduješ od svých lidí! Ale oni strádají, zato ty stále bohatneš! Odlesnili jsme příliš velká území a zemi to nesvědčí. Když odejdeme, vlády nad poli se ujme příroda a po čase půdu opět zúrodní, takže naši praprotomci se budou moci vrátit zpět! Já hlasuji pro odchod. A ty,“ otočil se k Faolanovi, „si tady klidně zůstaň, mně chybět nebudeš. Ale vezmu s sebou tvé lidi, a ty se starej o pole sám! Jsem zvědavý, jak uživíš ten svůj nenasytný krk!“

Faolan se vymrštil a sáhl po jílci meče.

„Dost!“ vykřikl mistr. „Na posvátném místě se nebude prolévat krev kvůli malicherným osobním sporům. Faolane, ještě jednou sáhni po meči a já tě odtud vyženu. Oba si sedněte a jednání pokračuje.“

Po Faolanovi vystoupili další a zdálo se, že hlasování vyjde opravdu těsně. Nakonec se přistoupilo k věštbě. Vrchní mág vysypal z koženého váčku několik větviček z různých druhů stromů, pokrytých vyrytými symboly. Za odříkávání magických formulí protřepal větvičky v dlaních, rozhodil je na oltář a chvíli je upřeně pozoroval; pak zvolna prohlásil:

„Bohové jsou naší cestě nakloněni... Bude dlouhá... Vidím moře a pohoří a rozlehlé zelené pláně... Vidím však také

smrt...“ Mág zvedl hlavu: „Přesto věštbu považuji za dobré znamení.“

„Dobrá,“ řekl mistr „vůli bohů tedy známe. Nyní si o tom promluvte mezi sebou a při rozhodování vezměte v potaz výsledek věštbý. A snažte se nekřičet, ať nerušíme stromy v posvátném háji.“

Kmenoví vůdci se radili s přáteli a vazaly, nejvášnivější debata však probíhala mezi vesničany, co chvíli se z jejich hloučku ozval pohoršený výkřik nebo počínající hádka. Porada trvala několik hodin.

„Čas rozhodování již skončil,“ ozval se náhle mistr, „teď nastal čas hlasování. Prosím přítomné, aby se usadili a ztišili. Každý má jeden hlas, v případě vesničanů mají tři zástupci z vesnice jeden hlas dohromady. Začneme.“

Rozhostilo se ticho, jen kdesi v dálce zahoukala sova. Každý dostal kus kůry a na něj vyryl značku svého rozhodnutí. Kousky kůry se odevzdaly na oltář a mistr s vrchním mágem začali počítat hlasy. Aislin cítila, že se třese rozčilením. Najednou by nejraději vzala svůj názor zpátky, jen aby nemusela čelit změnám, co ji snad čekají.

„Hlasy jsou sečteny!“ řekl mistr a významně se odmlčel. „Většina hlasovala pro odchod.“

Nikdo nepromluvil, na každého jako by dopadla tíha rozhodnutí. Bylo to něco nepříjemného, co se však muselo vykonat, jako je nutné vytrhnout šíp z rány. Až teď si každý uvědomil, co to pro něj znamená. Opustí vše, co nejde odvézt, už nikdy neuvidí místa, kde strávil celý život. Nakonec tedy zvítězila nestálá a toulavá stránka jejich povahy, která vyhnala předky z bývalé domoviny až sem, do středu pevniny. Aislin uvažovala, kolik obyvatel v těchto končinách zůstane.

„Zbývají poslední dvě otázky,“ začal opět mistr, „kam se vydat a kdy.“

„Určitě nemůžeme odejít teď, před zimou,“ prohlásil Shannon, „takže připadá v úvahu jen příští rok, nejlépe jaro. Co se týče místa, většina lidí chce zamířit na jih za Alpy a na jihovýchod. Méně jich už zamíří na území na západě. Což je

zvláštní, jelikož tamější kmeny jsou našimi dávnými obchodními partnery a udržujeme s nimi stálé styky. Proto bych šel tam.“

Aislin zakroutila hlavou: „Nepřipadá mi to jako nejlepší řešení. Jejich země jsou už dost obydlené... Proč by se s námi dělili o půdu?“

„Rozhodnutí je na tobě,“ poznamenal mistr.

„Prosím?“ Aislin nejistě zamrkala.

„Úkolem rady bylo jen rozhodnout, zda odejít, nebo zůstat. Podrobnosti jako doba odchodu a místo nového pobytu závisí na tvé vůli.“

„Podrobnosti?“ zhrozila se Aislin. „To přece nejsou podrobnosti! I o tomhle by se mělo rozhodnout společně.“

„Ne. Bliží se úsvit, porada končí. Čas odchodu je asi jasný – příští jaro –, ale místo určíš ty. Nepochybuji, že vybereš moudře. Jen se nesmíš bát přijmout zodpovědnost za následky.“

Aislin povzdechla. Tuhle větu slyší poslední dobou často. Kéž by směla nechat rozhodnout ostatní, v případě neúspěchu by mohli spílat jedině sobě. Jenomže většina z nich neměla tušení, jak vypadá svět o kousek dál. Aislin byla alespoň v kontaktu s okolními vládci a věděla, jak na tom které území je.

„Dobrá, souhlasím. Místo zvolím já.“

„To rád slyším.“ Mistr se povzbudivě usmál. „Máš na to celou zimu. A vy ostatní,“ obrátil se na shromáždění, „připravte se na odchod. Zbavte se všeho, co byste s sebou nedokázali odnést či uvést, ať už jde o zvířata, zásoby nebo majetek. Oběťte bohům, aby na cestě stáli při vás. Tímto končí zasedání rady. Nechť vám bohové požehnají.“

Shromáždění se zvedli, poklonili se a začali se zvolna, s mumláním rozcházet – nejspíš si sdělovali dojmy. Aislin však zůstala a zamířila přímo k mistrovi.

„Půjdeš s námi?“ zeptala se.

Starý druid se zasmál.

„Ne, nepůjdu. Nepochybuji, že dost lidí přece jen zůstane v našich končinách, a ti potřebují mé schopnosti.“ Položil

Aislin ruku na rameno. „Budeš mi chybět. Můj předchůdce Druce je na tebe jistě pyšný, určitě nebylo lehké vychovat vládkyni z někoho tak přirozeně plachého a uzavřeného, jako jsi ty. Ano, ano, Druce je velký muž a připadám si nehodný zastávat úřad, který opustil. Jeho dokonalosti nikdy nedosáhnu... Ale to nejspíš nikdo, takoví se totiž nerodí moc často. Teď se v pokoji vrať domů, čeká tě spousta práce a přemýšlení. Uvidíme se za měsíc o Samhainu.“

„Těším se, mistře,“ řekla Aislin, hluboce se uklonila a spolu s doprovodem se vydala po pěšině ven z posvátného háje.

Když se octla pod širým nebem a ozářil ji první ranní paprsek, zhluboka se nadechla a pohlédla do slunce.

Bohové rozhodli, pomyslela si, jejich vůle se tedy musí naplnit, ať už to pro nás znamená cokoliv. Doufám, že bard ještě neodjel. Chci se ho zeptat na pár důležitých věcí...